

SZABÓ MÁTÉ MIHÁLY
ahogy letetted az asztalra a kávéskanalat...

*ahogy letetted az asztalra a kávéskanalat
lassan, idegesen,
azt reméltem, nincs több félelem
benned, mint amennyit látok,
az is rengeteg, mindjárt felállok a fotelból,
gondoltam, s megölellek,
s ahogy az asztalra a kávéskanalat letetted,
az meg se mozdult, nem billegett,
mintha puha ágyba feküdt volna bele,
vagy mintha tudta volna, hogy ő most oda le
lesz rakva, meg se moccant, mint egy gyermek,
aki legédesebb álmát alussza ott,
úgy feküdt az asztallapon,
azt hiszem, a legpontosabb, ha ezt
a hasonlatot használom,
s te nézted, majd kiesett a szemed, el sem hitted,
hogy az idegességtől remegő kezed
ilyen nyugodtan fekvő kanalat rakott le,
ilyen nyugodtan fekvőt, az hogy lehet?!
s miután a kanalat hosszan nézted,
ki tudja, mondtad, ki tudja,
mi lett volna, ha apa nem hagy itt
magunkra minket, amikor gyerekek voltunk,
ha a sorsunk nem hajszolja Erzsit
öngyilkosságba, ki tudja, mondtad, ki tudja,
mi lett volna, ha...
majd újra a kanalat nézted csodálkozva
hosszan, mintha a válaszok
rá lennének írva, mintha a másik élet,
amiben nem megy el apa, rá lenne
rajzolva, azután leültél a fotelba,
belekortyoltál a kávédba, s azt mondtad,
vissza fog jönni nemsokára,
megírta, tegnap hozta a levelet a posta,
apa vissza fog jönni nem sokára*

újra

*bárcsak koppanna, zizzenne valami
ebben a nagy csöndben,
vagy pálcika törne hosszan, nyöszörögve,
ágak mozgása, méhek dongása is
jó lenne megint*